

подложилъ. Дълго чакалъ, докато се напълни чашата. Най-подиръ я поднесълъ до устата си, за да я изпие до дъно. Но въ този мигъ нѣщо префучало въ въздуха и блъснало чашата. Водата се разлѣла. Ханътъ се обърналъ да види, кой зълъ духъ му отнелъ чашата отъ ржцетъ. Въ въздуха се виелъ неговиятъ соколъ. Той прелиталъ тревожно нагоре-надолу, а после се извисилъ надъ скалата.

Ханътъ повдигналъ чашата отъ земята и наново я подложилъ. Този пътъ не дочакалъ да се напълни. Наполовина пълна, той я издигналъ до устата си. Но, преди да намокри устнитъ си, соколътъ се спустналъ наново и я блъсналъ отъ ржцетъ му.

За трети пътъ Ханътъ подложилъ чашата да се напълни, и за трети пътъ соколътъ я свалилъ на земята. Ханътъ се разгнѣвилъ много. Въ яростта си той даже помислилъ да убие сокола. Но нѣщо го спрѣло. Стариятъ соколъ билъ неговъ вѣренъ другаръ, който никога не му билъ измѣнялъ на бой и на ловъ.

— Но азъ пакъ ще пия вода отъ този изворъ, — си казалъ Ханътъ и се покатерилъ нагоре по скалата. Стрѣмна и висока била тази скала, но Ханътъ се изкачилъ на върха. Тамъ билъ изворътъ. Въ него лежало голѣмо и черно кълбо. Ханътъ се взрѣлъ и видѣлъ една мъртва, отровна змия. Той се спрѣлъ. Забравилъ жаждата си. Потърсилъ съ очи сокола.

— Ти спаси моя животъ, — казалъ му той, а азъ щѣхъ да отнема твоя. Ти си моя най-вѣренъ приятелъ. Днесъ ти ме научи една истина!

„Да не върша нищо, когато съмъ гнѣвенъ“.

ИЛИНА ПЕТРОВА МЕХЛЕМОВА

ЛЪЖЕЦЪ

Японска приказка

Въ града Осака живѣлъ единъ лъжецъ. Всички знаели, че той винаги лъже, затова никой не му вѣрвалъ.

Единъ пътъ той отишълъ да се поразходи въ планината. Когато се върналъ, казалъ на съседката си:

— Каква змия видѣхъ днесъ! Грамадна — дебела като бѣчва, а дълга като тая улица.

Съседката само повдигнала рамене.

— Самъ знаешъ, че змия, дълга колкото тая улица, нѣма.

— Не, змията въ действителность бѣше много дълга. Но, не колкото улицата, но така — до пресѣчката.

— Кжде се е видѣло змия, дълга колкото до пресѣчката?

— Е, не до пресѣчката, така — до тоя боръ.